

Sygn. akt III PK 11/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko "K." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o wynagrodzenie, diety i ryczałt z tytułu podróży służbowych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie
z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Pa 67/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana K. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 czerwca 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego: art. 9 § 1 k.p., art. 11 k.p., art. 22 § 1 k.p., art. 56 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że strony stosunku pracy mają całkowitą autonomię w kształtowaniu jego treści i art. 18 § 1 i 2 k.p., art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 353¹ k.c., art. 353 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie do roszczenia powoda i uznanie za ważne oświadczenia woli stron obejmującego porozumienie, że powodowi w miejsce wynikających z art. 77⁵ § 1-5 k.p. diet i ryczałtów za nocleg z tytułu podróży

służbowych będzie wypłacane wynagrodzenie za przejechane kilometry i uznanie, że pozwany nie wykonał zobowiązania w zakresie wypłaty powodowi diet i ryczałtów z tytułu podróży służbowych, konsekwencją czego było uwzględnienie powództwa, a także naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 6 k.c., art. 231 k.p.c., 232 k.p.c., 233 k.p.c. w związku z art. 382, 391 w związku z art. 300 k.p., przez uznanie, że ciężar dowodu w sporze został przerzucony na pozwanego w sytuacji, gdy powód nie uprawdopodobnił swego roszczenia, „poprzedzone bezkrytycznym przyjęciem twierdzenia powoda za dowody na okoliczności wynikające z takich twierdzeń”, art. 233 § 1 k.p.c., 236 k.p.c., 244 § 1 i 2 k.p.c., 245 k.p.c., 278 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 i art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., przez uznanie mocy dowodowej przedstawionych przez powoda „kart pracy kierowcy” i „kart paszportu”, mimo braku na nich podpisów powoda i uwierzytelnienia, a które stanowiły twierdzenia powoda oraz przyjęciu za miarodajną opinię biegłego, wydaną w oparciu o pozbawione mocy dowodowej „karty pracy kierowcy” i „karty paszportu” do uznania za udowodnione roszczenia powoda co do zasady i wysokości oraz nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów podniesionych przez pozwanego w pkt 1, 2 i 4 apelacji; art. 233 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. oraz w związku z art. 316 k.p.c., przez nieuwzględnienie faktu potwierdzenia przez powoda w oświadczeniu o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli otrzymywania wynagrodzenia od pozwanego za wykonanie wyjazdów międzynarodowych, a co za tym idzie, nieuwzględnienie kwot otrzymanego wynagrodzenia przy określaniu należności powoda, a także art. 382 k.p.c., przez nieuwzględnienie przez Sąd faktu otrzymania przez pracownika wynagrodzenia za wykonane podróże międzynarodowe.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność w zakresie zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz występujące w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

W uzasadnieniu zagadnienia te zostały sformułowane w postaci pytań: „Jaki minimalny element staranności (co do przedkładania dowodów oraz określenia zakresu dowodów na okoliczność czasu pracy i miejsca świadczenia pracy przez kierowcę - w zakresie roszczenia o wypłatę diet i ryczałtów z tytułu podróży

służbowych) jest wymagany od pracownika w toku zainicjowanego przez niego sporu sądowego z pracodawcą, aby skonkretyzowały się obowiązki pracodawcy dotyczące przedstawienia określonych dowodów (dokumentów) a w konsekwencji - możliwe było zastosowanie niekorzystnych dla pracodawcy domniemań, oraz odwrócenia ciężaru dowodu”, „Czy zestawienia sporządzone jednostronnie przez powoda - pracownika mają walor dokumentu w postępowaniu przed sądem pracy - a w konsekwencji - dowodu w sprawie, czy też powinny być traktowane jako oświadczenia strony ? Czy złożenie takiego dokumentu wyczerpuje obowiązek udowodnienia twierdzenia? Jakie są konsekwencje zaprzeczenia takim oświadczeniom przez powoda?” oraz „Jakie konsekwencje na gruncie przepisów Prawa Pracy ma sytuacja, kiedy pracownik składa pracodawcy oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli, w sytuacji gdy złożył także oświadczenia wiedzy potwierdzające fakt otrzymywania wynagrodzenia, tym samym przyznał się do otrzymywania świadczeń od pracodawcy. Czy takie zachowanie pracownika powinno być przedmiotem oceny Sądu przy gromadzeniu materiału dowodowego czy może nie jest relewantne?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności

ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Istotne zagadnienie prawne wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda z 2004 7-8, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda z 2004 r. nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na

przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Odnosząc się do dwóch pierwszych pytań, należy wskazać, że kwestie dotyczące ciężaru dowodu w sprawach o świadczenia przysługujące pracownikom, co do których pracodawca nie wywiązał się z obowiązku rzetelnego prowadzenia dokumentacji, były wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Przyjmuje się w nich, że w takim postępowaniu obowiązuje ogólna reguła procesu, że powód powinien udowodnić słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jedynie modyfikacją, iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia ewidencji czasu pracy powoduje dla niego

niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy. Pracownik może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia, w tym posiadające mniejszą moc dowodową niż dokumenty dotyczące czasu pracy, a więc na przykład dowody osobowe, z których *prima facie* (z wykorzystaniem domniemań faktycznych - art. 231 k.p.c.) może wynikać wysokość należnego świadczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 665/98, OSNAPiUS 2000 nr 14, poz. 535; z dnia 14 maja 1999 r., I PKN 62/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 579; z dnia 4 października 2000 r., I PKN 71/00, OSNAPiUS 2002 nr 10, poz. 23; z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004 nr 3, poz. 46; z dnia 9 lipca 2009 r., II PK 34/09, LEX nr 527067 i z dnia 7 czerwca 2011 r., II PK 317/10, LEX nr 1095826; z dnia 19 grudnia 2013 r., II PK 70/13, LEX nr 1424850). Nie tyle więc chodzi o odwrócenie ciężaru dowodu, ale o możliwość wykazywania przez pracownika zasadności dochodzonego roszczenia i jego rozmiaru za pomocą wszelkich środków dowodowych przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego, co z kolei powoduje konieczność podjęcia przez pracodawcę inicjatywy dowodowej w celu podważenia przedstawianych dowodów. Wyrażonej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu nie można rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli powód wykazał wystąpienie faktów przemawiających za słusznością dochodzonego roszczenia, wówczas to pozwanego obarcza ciężar udowodnienia ekscepcji i okoliczności uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 maja 2011 r., I PK 228/10, LEX nr 896458; z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 304/12, LEX nr 1341274; z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416).”.

Jeśli zaś chodzi o pytanie, „Jakie konsekwencje na gruncie przepisów Prawa Pracy ma sytuacja, kiedy pracownik składa pracodawcy oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli, w sytuacji gdy złożył także oświadczenia wiedzy potwierdzające fakt otrzymywania wynagrodzenia, tym samym przyznał się do otrzymywania świadczeń od pracodawcy. Czy takie

zachowanie pracownika powinno być przedmiotem oceny Sądu przy gromadzeniu materiału dowodowego czy może nie jest relewantne?”, to jest ono w ogóle pozbawione waloru istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ nie zostało zakotwiczone w jakimkolwiek przepisie prawa. Nie wiadomo zatem, jaka norma miałaby podlegać wykładni. Jedynie można się domyślać, że pytanie to postawione zostało w kontekście zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., bowiem to nie dowody, ale ustalony na ich podstawie stan faktyczny może być oceniany „na gruncie przepisów prawa pracy”. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76). Artykuł 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06 LEX nr 230204; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366).

Z kolei w razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywista zasadność i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Dodać też trzeba, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie

podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Wymagań tych skarżący nie spełnił przede wszystkim dlatego, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., przez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów apelacyjnych. Co więcej, kluczowa dla wyniku niniejszej sprawy jest wykładnia ustnego porozumienia między powodem a stroną pozwaną dotycząca charakteru należności wypłacanych obok wynagrodzenia w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, a mianowicie znaczenie ma to, czy było to wynagrodzenie za pracę (art. 80 k.p.) uzależnione od liczby przejechanych kilometrów, mimo zakazu z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.), jak uznał Sąd drugiej instancji, czy też chodziło o należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem

zadania służbowego (podróży służbowej), ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p. (art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców). Tylko zatem oczywiste naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. wymienionego w podstawach kasacyjnych mogłoby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Tej zaś okoliczności skarżący nie powołał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani też wskazywane w uzasadnieniu skargi kasacyjnej naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. nie odwołuje się do tej kwestii.

Odnosząc się do argumentów z pisma procesowego nazwanego „uzupełnienie skargi kasacyjnej”, wskazać należy, że Sąd nie zasądził „składników wynagrodzenia, których zakaz wypłaty wynika wprost z treści normy rozporządzenia” (rozporządzenia (WE) nr 561/2006), ale zasądził należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego (podróży służbowej) - diety i ryczałty za noclegi, których wysokość nie jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów, ale od czasu podróży służbowej i liczby noclegów.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.